

Groen

Het gras van de buurman is altijd groener. Pas nader beschouwd treedt er verkleuring op. Vaak kom je aan dat stadium niet toe.

Een vriend van een vriendin van mij had leren roeien bij een grote vereniging in 't Gooi. "Kom eens bij ons roeien om wat vakantiegevoel op te doen", sprak hij eens op een dag toen hij weer in de 'mood' was voor goede diensten. Leuk voor de ontvanger, maar minstens zo leuk voor de gever. Aangezien ik niet aan sudderen doe, was deze uitnodiging niet aan dovemansoren gericht. "Doen we", reageerde ik na overleg. "Ik wil met mijn vriendin wel tweeën en dan kan jij in een skiff. Iets anders kan ook. Jij bent de gastheer, dus bedenk het maar."

Op een zonnige dag doordeweeks brak het grote geluk aan. Achter een van de deuren van de grote loods lagen twee boten op ons te wachten. Vanuit de loods liep je recht op het vlot af. Het commando 'zwenken' ten tijde van het tillen van de boot op weg daar naartoe kwam niet voor in de vocabulaire van deze vereniging. Je liep gewoon door naar het water. Niks oppassen met tillen of manoeuvreren op de vierkante centimeter zoals wij dat gewend waren. Hoeveel meters vlot kan een vereniging hebben? Nadenken over het meest geschikte moment van aanleggen hoefde niet. Schoonmaken en afdrogen kon gewoon aan de kant. Heel rustig. Stressen doe je maar thuis of op het werk.

Men had hier leden overal uit het land. Bij ons kwamen ze meestal van om de hoek. Natuurschoon overal en een ruim clubhuis met terras voor een koel en sprankelend drankje met uitzicht op het rustige vaarwater.

"De boot die jullie hebben genomen is nogal hoog afgesteld, 18,5 cm, dus als het niet gaat, dames, moeten jullie het maar zeggen", waarschuwde de vervanger van de bootsman bij ons vertrek op het water. Ook een bootsman had deze vereniging.

De riemen haalde ik boven mijn borst aan, maar een kniesoor die daar oplet. Je bent ten slotte gast. "Nee, het gaat wel", riep ik terug, want als er nog gesleuteld moest worden ging het allemaal veel te lang duren. Mijn maatje was wat zwaarder dus die vond het wel prima zo. De skiff was ook voor de zwaardere roeier bedoeld en dat sloot aan in het eerste traject. Op de terugweg ruilden we en de extra uitdaging ging in die skiff voor mij van start.

Er zoefde een skiffeur voorbij en ik begroette hem met de opmerking dat hij een mooi roei-tempo had. "Oh, ik doe rustig aan", zei hij glimlachend tegen mij. "Zo", zei ik bewonderend. Een echte man.

"En?", sprak de bootsman, toen we terugkeerden aan wal. "Hebben jullie lekker geroeid?"

"Jazeker", sprak ik opgewekt, maar het aanhalen richting kin is wel wennen."

"Had dat gezegd", zei de bootsman; dan had ik jullie een andere boot gegeven. "Ik zei het toch dat jullie het moesten zeggen als er iets niet beviel."

"Hij piepte ook als een gek", voegde ik er fluisterend aan toe. De citroengele Empacher was al oud. Stokoud in mijn beleving. "Ik dacht dat jullie gasten niet teveel wilden verwennen, omdat je anders teveel aanloop krijgt", verklaarde ik tegen hem. "Goed om te weten dat we enige keus hebben. We komen beslist terug, want naar de hemel blijf je verlangen."

